

Teodor Georgescu

Sfidarea absurdului

vol. II

GEORGESCU ION BOGDAN TEODOR – născut la data de 07.01.1943, în București

Școala elementară și liceul între anii 1949 și 1960 la Liceul „Traian” din Turnu Severin

Facultatea de Stomatologie la IMF „Carol Davila” din București între anii 1960 și 1966

În 1967, după efectuarea stagiului militar, am ocupat mai multe locuri de muncă în județul Mehedinți.

În anul 1971, medic specialist stomatologie generală și din anul 1980 medic primar.

În anul 1981, mutat prin concurs în București, am ocupat mai multe locuri de muncă.

Din anul 2002, lector universitar și șef de curs la disciplina de parodontologie, Universitatea „Titu Maiorescu”, București; din anul 2009, pensionat pe limită de vârstă, dar continui să lucrez la cabinetul de stomatologie al Fundației „Dr. Georgescu” Prahova, al cărui președinte sunt.

Activitate științifică: am elaborat o nouă teorie privind modalitatea de distribuție și echilibrare a forțelor ocluzale de masticație care se exercită pe dinți, studiu care a fost publicat în mai multe articole științifice în revista „Stomatologia” începând cu anul 1973, ultimul articol fiind în anul 2012.

Din anul 1985, a inițiat o nouă cercetare privind etiopatogenia și tratamentul parodontopatiilor (paradontozei) prin injectare de vaccin stafilococic. Primele rezultatele ale studiului au fost publicate în anul 1987 împreună cu un colectiv de cercetare de la Facultatea de stomatologie, Institutul „Cantacuzino” și Institutul „Dr. V. Babeș” din București.

În anul 1996, am obținut Brevetul de invenție 111022 CL-1996, eliberat de OSIM România, cu titlul „Metodă de tratament al parodontopatiilor marginale cronice” prin administrarea de vaccin stafilococic.

Ca urmare, în anul 1997, Institutul „Cantacuzino” pune în fabricație de serie kitul de Vaccin Stafilococic D cu indicație terapeutică în infecții cu stafilococ și imunomodulator în inflamația parodontală, medicament care s-a găsit în farmacii până în anul 2011, când Institutul „Cantacuzino” încetează să mai fabrice seruri și vaccinuri.

– *Doctor în Științe*, din anul 2003 – teza de doctorat cu titlul „Modularea răspunsului imun cu vaccin stafilococic în boala parodontală” – Universitatea de Medicină „Carol Davila” din București

Publicații: *Parodontologie* – curs (2004, 168 p.), Editura Universității din Pitești

Modularea răspunsului imun cu vaccin stafilococic în boala parodontală (2004, 289 p.), Editura Universității din Pitești

Sfidarea absurdului, volumul I (roman, 412 p.), Editura Scriitorilor Militari, 2008

– Vicepreședinte al Societății Române de Stomatologie

– Membru fondator al Societății de Parodontologie din România

Prefață

Câteva gânduri despre romanul *Sfidarea absurdului*

Romanul doctorului Teodor Georgescu, *Sfidarea absurdului*, vol. I și II, este despre destinul unei familii. Genul scrierii se situează între confesiune, roman hermeneutic, jurnal de idei și povestea unei vocații, a încleștării biografiei cu epoca. Firul narațiunii este oferit de evoluția unei genealogii somată prin vremi să înfrunte absurdul. Ce leagă, într-o asemenea devenire, generațiile între ele, pe tată de fiu? Care este forța în stare să apere identitatea unei familii și adevărul ei? Romanul-confesiune (în cuprinderea celor două volume) este, în planul de la suprafață, unul despre absurditatea care survine în viața omului și face din familii sisteme expuse. În planul mai adânc al narațiunii, însă, romanul este despre sfidarea absurdului, despre apărarea acelor adevăruri și forțe care fac viața inteligibilă, descoperindu-ne legături și armonii secrete între întâmplări încărcate de iraționalitate, survenind arbitrar,

nechemate de vreo legitate, în biografia personajelor. În planul său profund, romanul este despre discernământul duhurilor. Nu există primejdie mai mare în viața unui om decât confuzia duhurilor, a binelui cu răul, a minciunii cu adevărul, a lașității cu demnitatea, a iubirii curate cu ura vicleană, a eroismului vocației cu ispita pertractărilor și cu arta compromisului, sub care se ascunde triumful vremelnic al minciunii care poate distruge familii, poate reteza destine etc. Calea biruinței asupra absurdului transfigurează viața omului obișnuit într-o călătorie eroică. Exigența veridicității justifică interpolările de tip jurnalistic (notații despre drumuri, cozi, despre lipsa alimentelor din magazine pe vremea vechiului regim), sau de tipul jurnalului de idei (reflecții despre sistemul masticator, despre parodonțiu și parodontită, obsesia de-o viață a personajului-autor, despre relația dintre bine și rău și despre cea de-a treia stare, absurdul). Fluxul narativ este susținut de formula romanului-confesiune. Confesiunea conferă o tensiune aparte narațiunii, adaugă melancolie și suscită un tip special de angajament din partea cititorului. El devine mai mult decât un cititor, se pomeneste în postura de martor direct al unui destin. Romanul-confesiune al doctorului Teodor Georgescu este unul despre cum se împletesc întâmplările oarbe cu opțiunile eroice, toate aduse la o coerență misterioasă. Traseele profesionale și călătoriile poartă în ele un cod misterios el însuși – ca și acea nesepărată călătorie a personajului în Italia și Austria în epoca „dictaturii de dezvoltare”. O minunată pedagogie beletristică răzbate din paginile acestei povești de viață. O poveste despre amenințările care pot ruina o viață, pot fractura destine ori le pot îmbolnăvi. Probabil că cea mai

teribilă boală care poate surveni în viața omului este boala „destinului creator”, cum o definește Lucian Blaga. Cum se poate feri omul de o astfel de boală, care face viața absurdă, aflăm din paginile acestei narațiuni situate, cum s-a precizat, între roman și confesiune, între suita de povești-pericope și jurnalul cu țintă hermeneutică. Romanul este deopotrivă un document despre triumful vocației. După ce-l citești, îți dai seama că viața se află sub amenințarea absurdului, dar și că nu există forță atât de puternică să încovoie legea triumfului spiritual perpetuu. Volumul I al acestui diptic epic a fost unul despre lupta pentru apărarea identității de forțele falsificării și ale unei puteri care așază o epocă întreagă sub semnul destinului frânte și deopotrivă al unor biografii eroice în ciuda anonimatului lor. Volumul II este despre biruința destinului creator în teribila înclăștare cu stihia absurdului. Apar personaje cu aură, precum enigmaticul inginer Mihalcea, în contrast cu prezența sa efemeră în fluxul narativ al romanului, personaje semnificative pentru erminia războiului cu absurdul. Personaje cu aură sunt însă și „profesorul meu” – mentorul doctorului Teodor Georgescu – și, în fine, însuși doctorul Georgescu Prahova, tatăl autorului. Cazul său este relevant nu doar prin lupta cu absurdul, cât prin confruntarea cu o amenințare de pateric, și anume cu primejdia ștergerii aurei. Cea mai teribilă luptă a sa s-a derulat în ceasul de pe urmă al vieții sale și aceasta s-a încheiat cu o victorie de tip faustian: recuperarea aurei ca să poată trece pe tărâmul luminii mântuitoare. Totul s-a petrecut în clipa cea repede atestând că bătălia pentru lumina adevărului l-a însoțit până pe pragul de la care totul scapă vederii noastre spre a intra sub

exclusiva vedere și călăuzire a îngerilor. Sunt construite categorii epice novatoare pentru a zugrăvi epoci și generații în succesiunea cărora survin „perioade de absurdități” ca cele care au marcat viața neamului Georgeștilor. Nici insul și nici familiile nu-și pot alege epoca, dar pot ieși biruitoare asupra ei în ciuda înfrângerilor pasagere. Ciocnirea între fragilitatea biografiei și opacitatea epocii conferă firului epic un dramatism aparte. Biografia bate epoca adevărind superioritatea spiritului asupra aglomerării absurdului de la o generație la alta. De la un prag încolo confesiunea se îmbină cu povestea unei vocații, a eroismului unei profesii, și deopotrivă despre ce înseamnă „să ai două mâini drepte în loc de două mâini stângi”. (Aventura descoperirii care-i poartă numele a durat 20 de ani. Ani în care întâmplarea, accidentele, chiar cele cu risc suprem, visele, jocul sorții, toate au lucrat, pe jumătate tainic pe jumătate inteligibil, netezind calea spre descoperirea terapiei parodontitei, pe care aceleași formațiuni ale absurdului încearcă din nou s-o îngroape, după lovitura primită prin falimentarea Institutului „Cantacuzino” – poate factorul cu cea mai severă semnificație strategică în lupta unui popor cu virusii, cu toate bolile induse de potopul paraziților peste planeta vie.) Evocarea unei întâmplări ca cea a imobilizării brațului flectat, îndoit, cu palma spre piept, este pe cât de tehnică, pe atât de tulburătoare. Este incredibil să descoperi că într-o asemenea operație tehnică se adăpostește drama unei opoziții, deopotrivă tehnică și emoționantă, aceea dintre funcție și aspect. O dramă invizibilă pe care doar un medic de vocație o trăiește. Numai un asemenea medic poate trăi nu doar alături de

bolnav, ci chiar în trupul bolnavului, al pacientului, ca anatomie, ca fiziologie și ca psihologie morală (noogenie). Toate vii. Aceasta este semnificația cristică a medicinei. Iisus Hristos a trăit și trăiește în fiecare bolnav și deopotrivă în trupul omenirii căzute, opresată de povara maladiei morții, dominatoare pe lungă durată a veacului de dinaintea kenozei, de la cădere până la înomenirea lui Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu pentru creație și creatură este fundamentul întregii existențe. O clipă de-ar înceta iubirea divină, lumea s-ar surpa în nimicul din care-a ieșit prin iubirea dumnezeiască. „Fericirea nu există fără iubire”, îi spune doctorul Georgescu Prahova fiului său, doctorul Teodor Georgescu, la ceasul în care fiul se lăsase o clipă amăgit de ideologia fericirii ca „satisfacție a muncii împlinite”. Satisfacția și deci fericirea fără de iubire sunt iluzii trecătoare, efemeride ale unui timp amăgitor. Noutatea tehnicii narative ține de valorificarea pericopei întâmplărilor care sunt tot atâtea verigi, legându-se una de alta în viața eroului, modelând-o. O tulburătoare poveste-pericopă este cea despre tragic-tulburătoarea întâmplare, „Drobul de sare”, sau cea despre pacientul de la Peștera Topolniței. Această poveste îi întărește naratorului convingerea despre întâietatea funcției față de structura de execuție. Dumnezeu, s-ar putea zice, a creat întâi funcțiile și abia apoi structurile de execuție („Mă, îi răspunde tatăl fiului, doctori amândoi, este normal să te apuce amețeala pentru că te învârti după coadă, tu ești totuși de formație ateistă, materialistă. Pune-l înainte pe Dumnezeu, conștiința înaintea materiei! Dumnezeu dă scopul, iar structura se realizează automat prin acțiune și reacție. Omul trebuie să știe mai întâi ce vrea și pe urmă va realiza structura

abstractă de execuție, abia după aceea, o va transforma într-un obiect material”). Tehnica intra-textualizării îi permite autorului să recreeze atmosfera epocii după culoarea diferitelor perioade, precum cea a mării austerității indusă de politica plății datoriei externe, ori în lumina unor experiențe de filon romantic, amestec de poezie și dramatism, precum este cea recompusă în micro-romanul dedicat unei feminități de o pasionalitate debordantă, contradictorie, Miriam, un medalion evocând parcă siluetele deformate din geniala pictură a lui El Greco. Pasionalitatea ambiguă a acestei femei misterioase are efectul de a alungi siluetele, întocmai ca în tehnica celebrului pictor spaniol de origine grecească. Dacă Miriam ar fi avut darul picturii ar fi putut repeta cu marele spaniol: „Pictez pentru că spiritele șoptesc nebunește în mine”.¹ Romanul profesiei, la rândul său, are drept nucleu jurnalul unei extraordinare descoperiri: descoperirea priorității funcției față de sistem ca suport al ei. E tulburător acest funcționalism ontologic precum tulburătoare este biruința sa pe calea jurnalului de idei interpolat în fluxul romanului-confesiune. Nu a tratatului de medicină, ci a confesiunii și a romanului-hermeneutic. Pe de altă parte, citind partea dedicată unei chestiuni pe care aş denumi-o „epopeea dintelui” (sau „masticăției”) m-am cutremurat remarcând crunta singurătate a savantului român. Aici se vede și absurdul și sfidarea lui și eroismul omului de excepție. Așa am citit paginile acestui curios jurnal de idei, interpolat în cadrul romanului-confesiune, le-am citit cu o tristețe

¹ Povestea lui Miriam a fost scoasă din roman. Au fost eliminate 7 capitole (25 de pagini) pentru a nu încălca Legea nr. 190/2018, actualizată, cu privire la protecția datelor cu caracter personal.

revoltată și, deși n-am înțeles decât pe jumătate mecanismul care face dintr-o lamă alveolară cât o coajă de ou un fel de punte spre misterul masticației, n-am lăsat cartea din mână. Ar fi fost ca și cum aș fi consimțit la această ignobila ignorare de către statul român a omului mare. Domnul să-i binecuvânteze pe toți oamenii de excepție ai unui neam minunat, trădat mereu de cei ce se înghesuie la cârma lui nu să-l slujească, ci să-l jupoaie! Ca specie a scrierii beletristice, aș îndrăzni să așez această narațiune în categoria romanului hermeneutic. Aliatul principal al forței evocatoare, într-un asemenea gen de scriere, este forța interpretativă nutrită, e drept, de tensiunea confesiunii. O asemenea îmbinare face distincția acestei specii literare deosebind-o de narativul strict evocator al romanului obișnuit. Povestea de viață poartă în miezul ei nucleu noetic comun cu știința, interpolate în roman sub forma jurnalului de idei, și aceasta este încă una dintre fațetele romanului hermeneutic. Teoria părintelui său despre „timpul copt” este un derivat al circumstanței plonjării fiului în experiențe fără densitate spirituală, ceea ce nu-i scapă tatălui. Cartea doctorului Teodor Georgescu poate fi primită și ca un îndrumător de viață, un dreptar la răspântii. Citind-o, înveți să ieși din desișul care te-ar face prizonierul unei eterne rătăcirii, asemenea unui ahazver rătăcitor. „Mă bucur că m-am întors la El din rătăcirea în care eram și mă simt legat puternic de Dumnezeu”, aceasta este mărturisirea axială a autorului-personaj, creatorul unui roman hermeneutic provocator și, la urma urmelor, frumos. Desigur că părțile interpolate sub forma jurnalului de idei provoacă atitudinea cititorului, care poate fi de acord sau nu cu reflecțiile

autorului din acele secțiuni (despre interpretarea paginilor din Cartea Genezei ori din Evanghelia Sf. Evangelist Ioan, ori despre relația dintre bine și rău și despre absurd ca a treia stare cu care se încheie romanul semănând mai degrabă cu un fel de postfață decât cu un capitol al romanului propriu-zis etc.). Dincolo de aceste considerații circumstanțiale, nu ezităm să ne exprimăm bucuria și surpriza în fața acestei specii narrative pe care mi-am îngăduit s-o denumesc roman hermeneutic. Am notat aceste smerite reflecții cu bucuria scrierii unui medalion de omagiere a unui om de excepție, a unui destin al stomatologiei românești care a biruit timpul și vremurile ca să nu se confirme mereu vorba cronicarului că „nu e omul la cârma vremurilor, ci e bietul om sub vremi”. Doctorul Teodor Georgescu este una dintre personalitățile marcante ale stomatologiei românești, și acest roman-confesiune este povestea devenirii unei asemenea personalități. Această particularitate îmi îngăduie să așez acest roman, care combină confesiunea cu jurnalul hermeneutic, deopotrivă în categoria dreptarelor la răspântiile vieții.

Dr. Ilie Bădescu, m.c. al Academiei Române

Cuprins

Prefață	5
Cuvânt-înainte	13
Introducere	19
Partea I	35
1. Lecția de fizică	35
2. Terminarea facultății – primul loc de muncă	41
3. Cabinetul de stomatologie din satul fără curent electric	46
4. La vânătoare	50
5. Mutarea de la policlinică de la hidrocentrala Porțile de Fier	53
Partea a II-a	58
6. 1969 Pregătire de evadare. Accidentul de la Porțile de Fier	58
7. Evadarea – Turnu Severin 1969 Sfârșitul lunii august	62
Partea a III-a	76
8. Formarea mea profesională	76
Partea a IV-a	87
9. Teoria generală a sistemelor	87
10. Fericire fără iubire	96
11. Comportament inteligent și comportament aleatoriu neinteligent	99

Partea a V-a.....	108
12. Cum sunt echilibrate forțele care se exercită asupra dinților în timpul masticației	108
13. Mutarea în București (1981).....	122
14. Cabinetul de la ICAB	126
Partea a VI-a	127
15. Premoniție (1985)	127
16. Accidentul de motocicletă	128
17. Dana (1985)	131
18. Atmosfera din cabinetul de stomatologie al ICAB-ului.....	135
Partea a VII-a.....	138
19. O nouă metodă de tratament a parodontitei prin modularea răspunsului imun	138
20. Discuția cu „profesorul meu”, care m-a îndrumat și m-a stimulat în cercetările mele	143
21. Primul pacient tratat cu vaccin stafilococic (VSD).....	146
Partea a VIII-a	150
22. Toți contra unu, unu contra toți	150
23. Dispensarul de la uzinele „Semănătoarea”	153
Partea a IX-a	156
24. 1989 – Înainte de revoluție	156
25. Vise premonitorii. 1989	158
26. Revoluția	160
27. Bilanț după visul premonitoriu	164
DIALOGURI.....	166
28. Împăcarea	166
29. Dialog final.....	172
Concluzii	180
EPILOG	183